

POLITIKEN

DANMARK KULTUR DEBAT KLIMA INTERNATIONALT SPORT FORBRUG OG LIV IBYEN PODCAST

F

MENU

Foto: Privat

JAKOB SHEIKH

Fra barndommens gade til kalifatets frontlinje

Vi boede i samme boligblok, havde samme interesser og forældre, der kommer fra samme sted. Han blev militant islamist i Syrien og kalder Islamisk Stats halshugninger for »smukke«. Jeg blev journalist og skriver om jihadister som ham. Hvorfor gik det, som det gik?

FOR ABONNENTER

FEATURE 20. SEP. 2014 KL. 23.01

JAKOB SHEIKH
Journalist

🔖 LÆS ARTIKLEN SENERE

Amir har regnet ud, at der går omtrent fire sekunder, fra han trykker på aftrækkeren på sit AK47-automatgevær, til fjenden på jorden ikke længere rører sig.

En.

BREAKING: Danske Banks topchef stopper - mistænkt for lovovertrædelser

Tre.

Fire.

»Tæl selv. Det er faktisk ret lang tid«, bemærker han, anden gang vi mødes.

Skuddene fra geværet lyder også anderledes end i actionfilmene. Lidt mindre bang. Mere som små metalliske klik.

Man ser heller aldrig filmheltene fryse sig igennem vinteren, som Amir gjorde det, overnattende i et forladt syrisk klasselokale på et gulv af cement. Man ser dem ikke kede sig, når der ikke er kampe. Ventende med mobiltelefoner uden signal i den ene hånd og lunken myntethe i den anden. Man ser dem ikke komme op at skændes over, hvem der skal hente brød. Prøve at tørre egne fejl af på sidemanden. Have dårlig ånde.

Til gengæld er filmenes karikerede helte og skurke lige så karikerede i Amirs verden. Her er heltene de sunni-ekstremister, der kæmper for et verdensomspændende islamisk kalifat. Fjenderne er de vantro. Ukrudt, der skal fjernes fra jordens overflade.

BAG HISTORIEN

Sådan gjorde vi

Det er her, de fire sekunder kommer ind i billedet. Første gang, Amir talte dem, var en tidlig og kølig marts morgen nær industribyen Aleppo i det nordlige Syrien. Det var diset. Gaderne var som altid blotlagte. Når indbyggerne havde nødtvungne ærinder, småløb de. Altid tæt op ad husmurene, så de ikke udsatte sig selv for eventuelle snigskytter. Altid med bange ansigter.

Sammen med seks andre krigere fra den militante oprørsbevægelse Jabhat al-Nusra havde Amir morgenvagt ved et vejkryds tæt på byens vestlige indfaldsvej, da de blev beskudt af præsident Bashar al-Assads styrker.

Først sporadisk ild. Så mere intens. Det tog et minuts tid at lokalisere, hvorfra skuddene kom, men da først et rømmet bygningskompleks lidt borte blev udpeget som mål, tog det ifølge Amir ikke mange timer at nedkæmpe fjenden. Og efterhånden som soldaterne – der var omtrent 10 – faldt livløse om på jorden, fyldtes han med glæde og stolthed.

Amir tænkte ved sig selv, at han havde været med til at udslette et lille stykke ondskab. Han var et skridt nærmere sin drøm om et islamisk kalifat.

Om skuddene, der tog livet af hærstyrkerne, var Amirs eller en anden krigers, ved han ikke. Det betød heller ikke så meget. For så snart området var sikret, løb hans deling i samlet flok hen mod ligene med geværene triumferende i vejret.

»Vi takkede gud for, at kuffar (de vantro) ikke overlevede. Vi sparkede til deres kroppe, og vi smurte dem ind i deres eget blod. De er hunde, forstår du? De er dyr, de fortjener at dø. Jeg lover dig, jeg følte lykke. Hver gang, vi slog rafidah (nedladende udtryk om shiamuslimer) ihjel, følte jeg en stor, stor, stor lykke«.

Video Player is loading.

Play

Mute

This is a modal window.

Jakob Sheikh & Amir er vokset op sammen, men har udviklet sig i hver deres retning. Amir har valgt at kæmpe som Syrienskriger. Amir rejste til Syrien, fordi han følte sig magtesløs. Hjemme i København lejede han en lejlighed i et københavnsk brokvarter hvor han aften efter aften tændte sin bærbare Medion-computer og trawlet internettets dyb igennem for videoer af kamphandlinger inde fra den syriske borgerkrig. I Amirs øjne var det historien, der gentog sig: Uskyldige civile sunni-muslimer blev forfulgt, torteret, voldtaget, lemlæstet og dræbt, imens omverdenen så på. Ingen greb ind. Det var det samme, der var sket i Irak, i Afghanistan, i Gaza og på Balkan. Kilde: politiken.tv/ Peter Vintergaard, Christina Christensen, Henrik Haupt

Mødet

Duration 4:26

Amir og jeg er barndomsvenner. Vi voksede op i det samme sociale boligbyggeri ved Enghave på Vesterbro i København, vi legede i den samme baggård, spillede fodbold sammen på De Røde Baner i Saxogade og købte slushice og små blå tyggegummier med klistermærker af amerikanske søskendebørn i den samme kiosk henne på Ny Carlsberg Vej.

Go to live, currently playing liveLIVE

Remaining

Time -4:26

Playback Rate

1x

Chapters

Chapters

Vi er lige gamle, 27 år – Amir er født fire måneder, før jeg – og delte i barndommen den samme interesse for sport og computerspil. Ligesom jeg har Amir en dansk mor og en pakistansk far. Vores fædre kommer endda fra den samme egn i Pakistan, militærbyen Rawalpindi.

Amir og jeg har med andre ord haft nogenlunde ens forudsætninger for at finde os til rette i det danske samfund. Vi kommer fra samme kår, er formet af de samme institutioner og så grundlæggende på verden med de samme øjne.

Alligevel har vores livsbaner taget to vidt forskellige retninger. Hvordan kunne det gå til? Jeg har svært ved at begribe det. Måske Amir har det på samme måde?

Det er ikke sådan, at spørgsmålene har runget inde i mit hoved siden barndommen. Faktisk anede jeg ikke, hvad der var hændt Amir, før jeg tilfældigt rendte ind i ham på Istedgade for nogle uger siden.

»Hvad så, bror? Hvad sker der«, spurgte han og omfavnede mig hjerteligt.

Det var lunt udenfor, men Amir var ikklædt en stor, sort dynejakke, som hang løst ud over et par mørke Adidas-træningsbukser. Håret var karseklippet, blikket varmt, og han så ud til at have kompenseret for sin medfødte klejne statur med en del timer i træningscenteret. Skægstubbene var ikke meget længere end mine, og mens vi talte, samlede Amir høfligt hænderne bag på ryggen – for at vise, at han lyttede interesseret til min historie.

Jeg var nu mest optaget af Amirs. Og få minutter inde i samtalen blev den for alvor interessant:

»Jeg har været i Syrien, min ven«, sagde han.

Amir, min barndomsven, var blevet hellig kriger. Den høflige, empatiske mand havde været med til at slå andre mennesker ihjel i Guds navn. Jeg var omvendt blevet ansat som journalist på Politiken, hvor jeg skriver om netop hellige krigere som Amir.

Afstanden mellem vores verdener var svær at overse. Og nu stod Amir over for endnu et krigstogt. Denne gang for den måske mest voldelige bevægelse af dem alle: Islamisk Stat.

Pligten

Amir rejste til Syrien første gang, fordi han følte sig magtesløs. Hjemme i sin toværelses lejlighed i et københavnsk brokvarter havde han aften efter aften tændt sin bærbare Medion-computer og trawlet internettets dyb igennem for videoer af kamphandlinger inde fra den syriske borgerkrig. I Amirs øjne var det historien, der gentog sig: Uskyldige civile sunnimuslimer blev forfulgt, torteret, voldtaget, lemlæstet, dræbt, imens omverdenen så på. Ingen greb ind. Det var det samme, der var sket i Irak, i Afghanistan, i Gaza og på Balkan.

»Det er mine muslimske brødre og søstre, der dør«, tænkte han.

»Det er min pligt at hjælpe dem. Det er min pligt at hjælpe med at udrydde de vantro«.

Og så den tanke, der gjorde udslaget:

»Hvis jeg bare bliver hjemme, vil Gud straffe mig«.

Så en tidlig morgen i november 2013 tog Amir af sted. Stod på metroen fra Vanløse til Kastrup Lufthavn, viste sit danske pas til politiet i afgangsterminalen og steg om bord på flyet til en anden europæisk hovedstad, hvorfra han to døgn senere fløj videre til byen Hatay i det sydøstlige Tyrkiet på grænsen til Syrien. Det var pærelet.

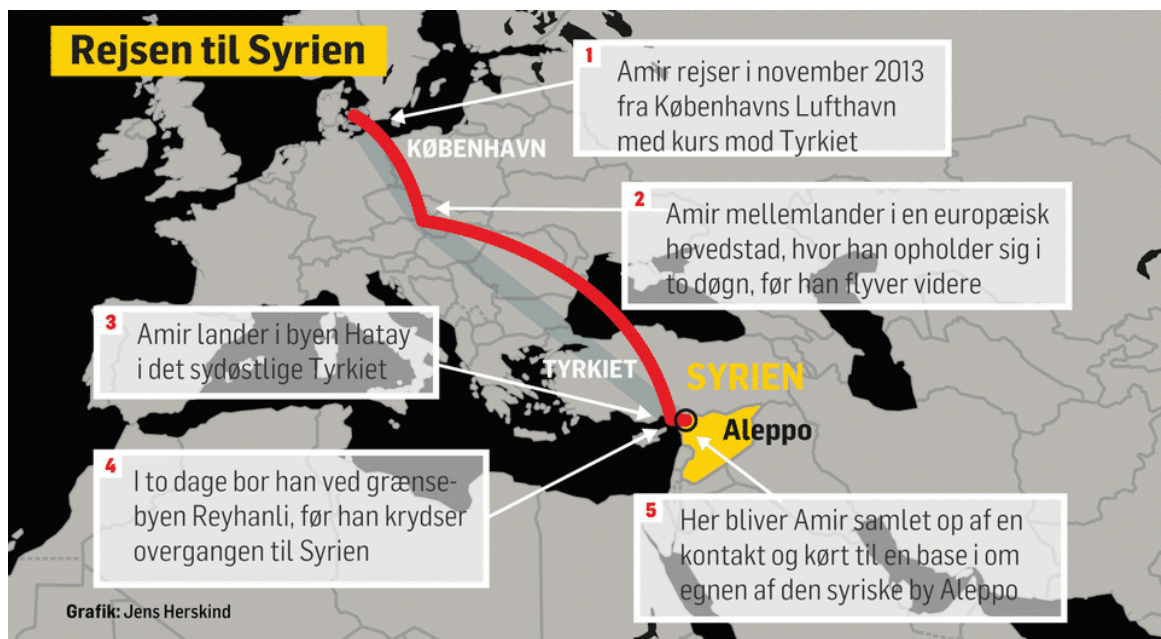
Forinden havde Amir gennem en anden dansk Syrienskriger, 'Fadi', lavet en aftale med en ung tyrker, som sympatiserede med de militante islamistiske oprørere og som lod Amir låne et gæsteværelse i sin lejlighed i grænsebyen Reyhanli.

To dage gik der med at købe udstyr – camouflagedbukser, en feltflaske, et par moderigtige soldatersolbriller med spejlglas, en billig Samsung-mobiltelefon, et tyrkisk taletidskort – og få planlagt rejsen ind i Syrien, der foregik via 'porten', et bakkefyldt område 10 km nord for den formelle grænseovergang Bab el-Hawa.

Porten er dårligt bevogtet og er derfor mange jihadisters vej ind i det nordlige Syrien. Og straks Amir var kommet ind på syrisk jord, blev han hentet af sin kontakt, 'Abrar', i en hvid Toyota-kassevogn, som fragtede ham de godt 30 kilometer videre til Aleppo.

Selv for en overbevist militant islamist kom volden og blodigheden uventet. Ligene flød sommetider i gaderne, og den civile befolkning sultede. Det var anderledes hadsk, end han havde forestillet sig det.

For Amir startede det med små, løse opgaver. Han kørte våben, vand og generatorer frem og tilbage for sin brigade, der bestod af omtrent 25 krigere. De fleste var ikke syrere, men unge mænd med vestlige pas, herunder enkelte danskere og svenskere. Alle sværgede de troskab til Jabhat al-Nusra – al-Qaeda's afdeling i Syrien.

Der skulle ikke gå mere end få uger – Amir husker det som en dag i december 2013, men er ikke sikker – før han første gang kom i krydsild. Han var lykkelig. Det var, som om brikkerne faldt på plads, det hele gav mening.

Siden deltog Amir i flere åbne ildkampe mod regimets styrker, før han i forsommeren – efter syv måneder i Syrien – vendte hjem til Danmark. På en gang mættet af krigsoplevelser og sulten efter meget mere.

Forvandlingen

Tilbage i 1936 deltog omkring 500 danskere på republikkens side, da general Franco i 1936 indledte sit fascistiske kup imod den siddende regering i Spanien. Da krigen sluttede tre år senere, opstod en ny: Finland blev angrebet af Sovjetunionen under ledelse af Stalin, og også her rejste et frivilligt dansk korps ud for at kæmpe – denne gang på finsk side.

Men historien bærer også på eksempler, hvor udrejsende fra Danmark har kæmpet direkte imod den danske stats interesser. Under Anden Verdenskrig lod en gruppe danskere sig indskrive i de nazistiske SS-enheder, og et halvt århundrede senere – omtrent samtidig med at Amir og jeg mistede kontakten – drog et lille antal danske muslimer i krig for al-Qaeda, da Afghanistan blev invaderet af Danmark og Vesten efter bevægelsens angreb på World Trade Center i 2001.

Et tilsvarende begrænset antal danskere drog siden i hellig krig i Irak, mens mindst to dansksomalier de senere år har mistet livet som selvmordsbombere i Somalias hovedstad, Mogadishu.

Men i nyere historie findes der ikke krigerstrømme, der i omfang kan måle sig med de mere end 100 personer, som ifølge Politiets Efterretningstjeneste (PET) er eller har været i Syrien for at kæmpe – og som ifølge PET udgør den mest potente trussel mod Danmarks sikkerhed i mange år.

Ser man nærmere på, hvem disse Syrienskrigere er, går flere interessante forhold igen:

De er ikke nødvendigvis resourcesvage sjæle, opvokset på samfundets bund, ofte er de snarere vokset op i moderat troende familier, taler flydende dansk, navigerer hjemmefant i det danske samfund og er rundet af det danske uddannelsessystem.

Amir er som taget ud af den karakteristik. Mit første minde om ham stammer fra en timelang gemmeleg i vores baggård. Det var mig, Amir, Sahib, Omar, Rashid og Henrik. Jeg husker ikke, hvem der var finder, men jeg husker til gengæld, hvordan de andre én for én blev afsløret bag opgangstrapper, legeskure, skraldespande og overfyldte tørrestativer. Undtagen mig. Jeg var god til at gemme mig og insisterede stædigt på ikke at give mig til kende, før jeg blev opdaget. Det blev jeg aldrig. Jeg blev glemt.

Efter en rum tid sneg jeg mig i raseri op i vores lejlighed uden at give mine venner besked. Alle var nu travlt optaget af en anden leg nede i gården. Alle på nær Amir, der – tyndet af dårlig samvittighed – kom op og bankede på for at sige undskyld.

Lige præcis der vidste jeg, at vi ville blive gode venner.

Som årene gik, begyndte gadelegene at kede os, så Amir og jeg begyndte nogenlunde samtidigt i fodboldklubben Vestia. Hans evner med en bold var stærkt begrænsede, men fordi han havde sjældne wrestler-klistermærker, som holdkammeraterne kunne bytte sig til, vovede ingen at drille ham på grønsværen. Måske hang det også sammen med, at Amir med sin empati og milde facon hurtigt bjergtog sine medspillere på samme måde, som han havde bjergtaget mig. Man faldt instinktivt for den klejne danskpakistaner med den krogede næse, det sorte kasserollehår og de forvaskede superhelte-T-shirts.

Det var ikke kun holdkammeraterne, der nød godt af Amirs betænksomme væsen. Jeg kender ikke mange forældre, der kan bryste sig af at have en søn, der i en alder af 12 år kommer hjem med blomster, han selv har plukket ovre i Enghaveparken efter en fodboldkamp.

Foto: NISSEN MADS

Amirs far kørte nattaxa, så han sov om dagen, og jeg mødte ham så få gange, at jeg ikke kan huske ham i dag. Kort efter sin ankomst til Danmark i begyndelsen af 1970'erne mødte han Amirs mor – en højroset, rødhåret og ilter kvinde, der arbejdede på et værtshus i en sidegade til Istedgade. Faren var troende muslim, men ikke så meget, at det gjorde noget, og derfor var det ikke et problem for ham at leve sammen med en kvinde, der kæderøg og tjente sin løn ved at servere alkohol.

Amir og jeg mistede kontakten omkring 13-års-alderen. Det var ikke noget specielt, der gjorde udslaget. Vi voksede bare fra hinanden. Efterhånden blev vores omgangskredse mere og mere forskellige. Amir gik på den samme kommuneskole på Vesterbro, som hans storesøster og to storebrødre også havde gået på, mens mine forældre flyttede mig til en privatskole i Valby efter 1. klasse.

Hvor vores drengestreger i de første skoleår havde begrænset sig til at pifte cykler eller skrive 'tags' med en tusch på nogle træplader nede i parken, begyndte Amir at hænge ud med et slæng, der var noget mere rå end mine privilegerede og keredanske skolekammerater.

Hans slæng begyndte at interessere sig for biler, særligt dem, der var lette at »brække op«, mit slæng holdt filmaftener og spillede funkmusik.

Forandringen skete ret pludseligt. En dag gik Amir bare ikke længere med sine superhelte-T-shirts, men med skaterbukser, nye kasketter og halskæder i metal. Når jeg enkelte gange var sammen med Amirs nye venner, stod det lysende klart for os alle, at jeg i forhold til dem var en tøsedreng, og tøsedrenge kunne de ikke bruge til noget.

Sådan fortsatte vi i hver vores retning: jeg begyndte på et privatgymnasium på Østerbro, Amir fortsatte i 10. klasse på sin skole. Nogle af hans venner røg i

Amir endte ingen af stederne.

Vækkelsen

Industrigrunden mellem Amerikavej og Trøjborggade på Vesterbro er ikke længere en forladt byggetomt – det er et nykreativt mekka med møbel-showroom, en mondæn baker og et integreret børnefritidshus – og sådan en lørdag i august, hvor eftermiddagssolen får Amir til at knibe sine brune øjne sammen mellem bygningerne, er det svært at forestille sig stedet som en radikaliseringscentral.

Men det var her, det skete.

»Lige derovre«, siger Amir og peger hen på en støvet bebyggelse lidt borte.

»De tog mig med hjem efter bønnerne i moskeen. Det var der, jeg blev retledt«.

Det er første gang, vi mødes, efter intermezzoet på Istedgade. Omgivet af hundeluftere, skæggede hipstere og barnevogne viser Amir rundt i sin fortid.

Vi har aftalt, at jeg skriver en artikel til Politiken om vores venskab, og hvad der blev af det. Den er Amir med på. Han er stolt af den livsvej, han har valgt, siger han. Og hvis ikke jeg skriver hans efternavn, har han ikke noget imod at fortælle om sin forvandling fra gadedreng til militant jihadist.

Vi går hen mod Madni-moskeen, der har til huse over en tæppehandler i et hjørne af en parkeringsplads. Da Amir gik ind af porten første gang, havde han ingen anelse om den religiøse vækkelse, der ganske hurtigt fik tag i ham. En vækkelse, der ikke så meget skyldtes selve moskeen, men snarere en gruppe på fire unge pakistanske mænd.

»Det var ikke planlagt på den måde. Pludselig mødte jeg dem bare«, siger Amir.

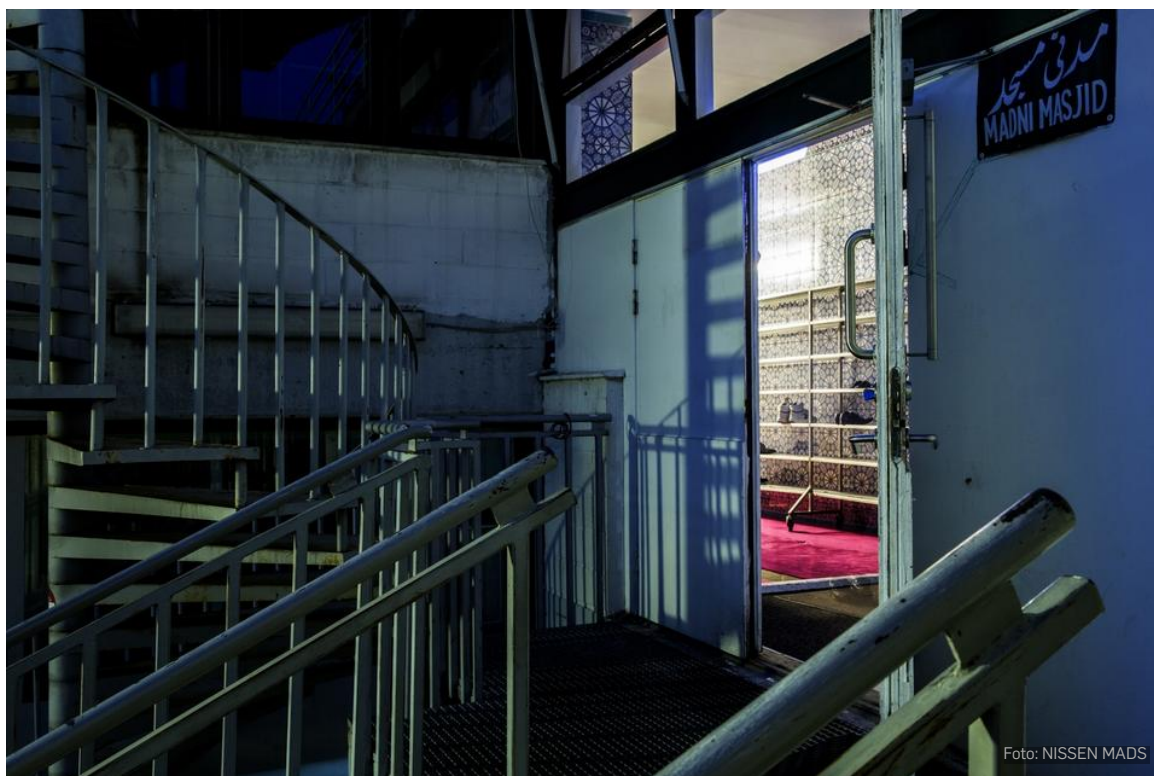

Foto: NISSEN MADSEN

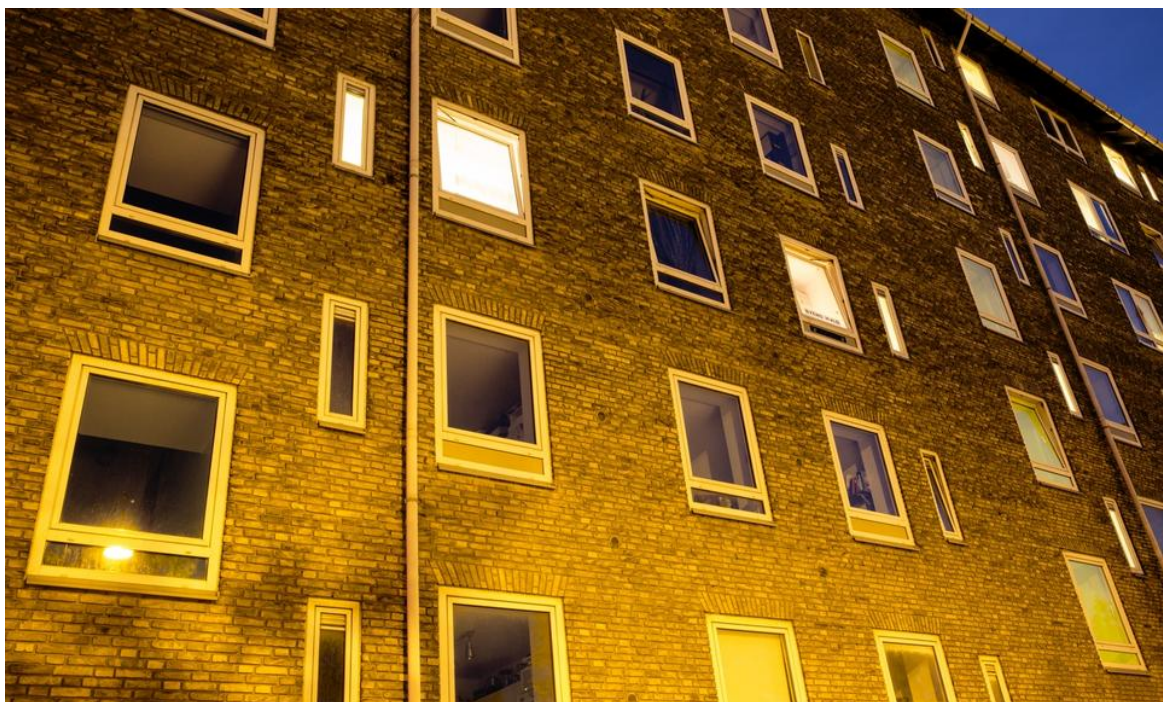
Han var omkring 17 år og var netop droppet ud af teknisk skole, hvor han havde gået for at blive automekaniker. Efter 10. klasse havde Amir haft en drøm om at åbne sit eget sportsvogns-værksted i stil med de undergrundsgarager, han havde set i amerikanske gangsterfilm. Men da forældrene blev skilt, og han ragede uklar med sin ene storebror, begyndte han at søge tryghed andre steder. Den kunne de fire mænd levere.

Amir begyndte at komme fast i moskeen på Amerikavej, der dengang som i dag går for at praktisere en moderat fortolkning af Koranen. Men snart efter opdagede de fire mænd den søgende teenager, og som en art religiøse lektier gav de Amir teksthæfter og dvd'er, der med citater fra Koranen fortalte ham, hvordan budskaberne, han hørte i moskeen, i virkeligheden skulle fortolkes. Budskaberne var sort-hvide – enten var noget rigtigt, eller også var det forkert, uanset om det handlede om køn, familieliv, alkohol eller forpligtelsen til at gå i krig for islam. Der var ikke plads til at tvivle.

»De var gode ved mig. Jeg vidste ikke noget dengang, og de lærte mig rigtig meget«, fortæller Amir.

Efterhånden som han nåede igennem materialet, fik han nye lektier for. Amir lærte, at han skulle frygte Gud og kun Gud, at han skulle leve efter Koranens præcise forskrifter og stræbe efter 'salaf' – at leve i et samfund som det, profeten Muhammed og de to generationer efter ham i sin tid levede i. Det blev en daglig rutine for ham at besøge det pakistanske jihadi-webforum al-Qital, der bekender sig til al-Qaedas militante ideologi. Her læste han voldelige arabiske manifeste, der var oversat til engelsk og dansk, og så videoer af mujahedinere, der sprængte sig selv i luften og tog vestlige soldater med sig i døden.

Til sidst blev materialet udskiftet med uformelle foredrag i sofaen hjemme hos en af de fire mænd i Sydhavnen. Foredragene gav ikke kun religiøs mening. Amir følte også, at han endelig havde fundet en gruppe mennesker, der delte hans værdier. Mennesker, der ville ham det bedste.

»Jeg begyndte at se, at mange mennesker omkring mig ikke levede korrekt ifølge islam. Man kunne se på den måde, de levede, at der er stor forskel på troende og ikke-troende«.

Amir hentyder til sin egen mor, finder jeg senere ud af. I en nyopdaget verden, hvor kvinder bør tildække sig og leve afskåret fra tobak og alkohol, blev det et problem, at hun arbejdede på et værtshus, talte med fremmede mænd og lod sit røde hår stå frit til skue.

Det fortalte Amir hende – med det resultat, at hun blev rasende og ifølge Amir fortalte, at han ikke skulle vise sig i hjemmet igen, før han accepterede sin familie, ligesom de accepterede ham.

»Men alle mennesker må træffe valg, du ved. Sådan er det bare«, forklarer Amir.

Det var enden på den relation – og sådan gik det stadig oftere. Efterhånden som Amir blev mere og mere yderligtgående, blev hans vennekreds mindre og mindre. Få kunne følge hans fundamentalistiske holdninger, og flere af dem, der kunne, blev gift og stiftede familie og forsvandt lige så stille ud af miljøet.

Tilbage i de radikale islamistiske cirkler på Vesterbro var kun en lille håndfuld yderligtgående muslimer. To af dem havde Amir mødt på sit arbejde som telesælger i et firma på Islands Brygge, og de mente ligesom ham, at oprettelsen af et islamisk kalifat var målet – og væbnet kamp midlet.

Nogenlunde samtidig begyndte oprøret i Syrien imod præsident Assad at gribe om sig, og Amir kunne mærke, hvordan lysten til at hjælpe sine muslimske brødre og søstre trængte sig på.

»Alle mennesker vil gerne hjælpe, jo«, siger han.

Tankerne snurrede inde i hovedet. Amir var ikke et sekund i tvivl om sine religiøse holdninger, og i løbet af forsommeren 2013 følte han, at noget måtte ske. Det gik ham på, at han som den eneste mand i omgangskredsen endnu ikke var blevet gift, og han følte et tomrum, når vennerne efter arbejde kørte hjem til deres familier.

Selv om Amir så sig selv som militant islamist, var ideen om selv at blive væbnet jihadist stadig fjern for ham. Springet fra den trygge tilværelse med fast løn, egen bolig, tv-pakke og sygesikring til den blodige syriske slagmark var trods alt stort.

Men så satte han sig for at gennemse en lang række videoer med grusomme krigshandlinger begået af Assads regime. Og en sensommeraften ringede mobiltelefonen, da Amir var på vej hjem fra arbejde. I den anden ende var en af Amir nærmeste venner, der kalder sig Fadi.

»Bror, jeg skal fortælle dig noget«, husker Amir, at Fadi sagde.

»Hvad sker der, bror?«, spurgte Amir,

»Jeg tager af sted. Nød til Syrien. For jihad«

»Serøst? Mener du det?«.

»Ja, wollahi (jeg sværger). Jeg mener det, bror«.

Senere samme aften lå Amir i sin halvandenmandsseng og kiggede op på sine religiøse plakater, mens han tænkte, så det bragede. Fadi var på vej i krig. Og ikke nok med det: Fadi beviste samtidig, at han »ikke bare er én, der snakker og snakker og aldrig gør noget«. Som Amir så det, tog Fadi konsekvensen af den ideologi, de begge betroede sig til. Fadi var en handlingens mand, og en handlingens mand er en ærefuld mand.

Men hvad med Amir selv? Skulle han bare fortsætte med at sælge telefonabonnementer fra et kedeligt skrivebord på Islands Brygge? Eller skulle han følge sin kammerats eksempel og blive hellig kriger for sin Gud?

Det virkede skamfuldt at blive hjemme. Og da Fadi nogle uger senere var kommet på plads i Syrien og skypede hjem til sin kammerat, var det, som om alting faldt på plads for Amir.

»Jeg kunne høre på Fadi, hvor smukt der var«, fortæller Amir.

»Han fortalte, hvordan muslimerne levede, og hvordan man kom tættere på Gud, når man lavede jihad. Så besluttede jeg, at jeg også ville tage derned«.

Beslutsomheden

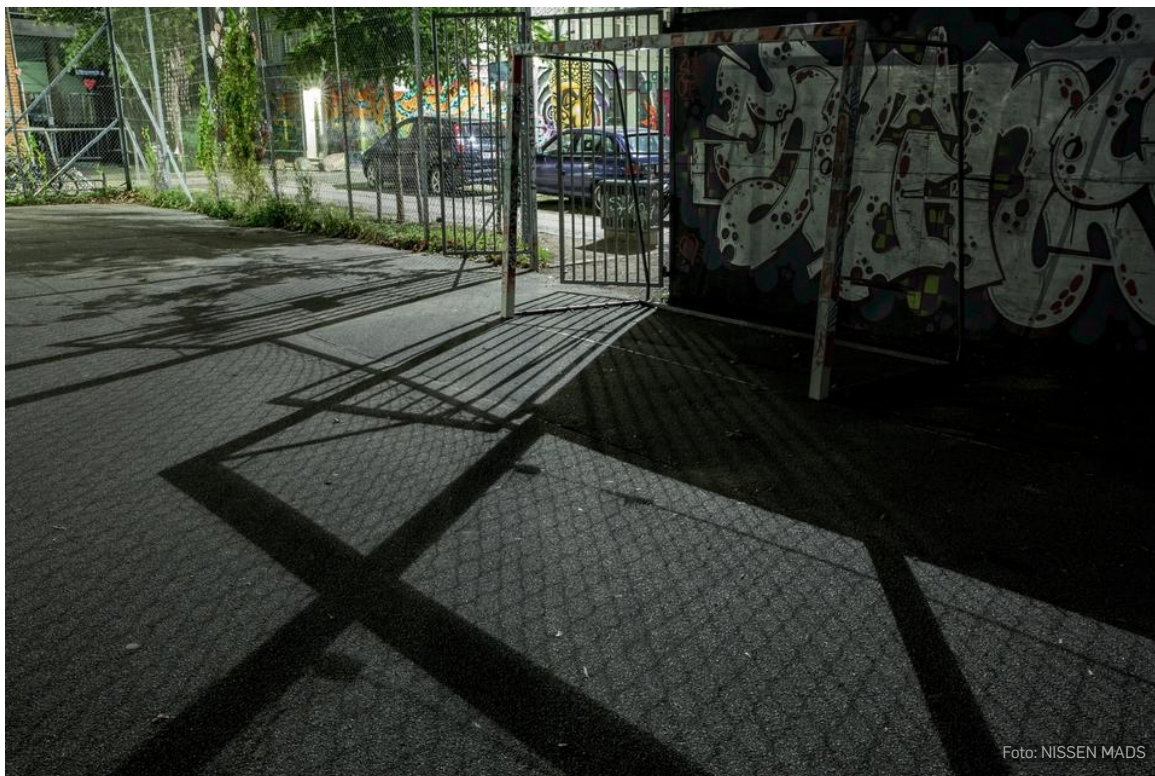
Der går et stykke tid, før vi tager hul på det.

Amir og jeg har forladt grunden foran den moske, der startede hans religiøse løbebane, for at gå op mod vores barndomshjem. Undervejs passerer vi Enghaveparken, hvor de store fodbold drenge fra tid til anden lod sig overtale til at lade os spille med.

»Er du godt klar over, hvor dårlig du var til fodbold«, spørger jeg.

Amir smiler.

»Ja-ja. Man kan ikke være lige god til det hele, jo«, svarer han.

»Savner du ikke den tid? Jeg mener ... Du virker så alvorlig nu. Savner du ikke det sjov, vi havde?«.

»Det er andre tider nu. Jeg er blevet muslim, alhamdulillah (takket være Gud). Vi er i krig nu. Vesten og kuffar (de vantro) slår muslimer ihjel mange steder rundt omkring i hele verden«.

»Hvad mener du med de vantro? Alle dem, der ikke vil leve i kalifatet?«.

Amir tøver i nogle sekunder:

»Hmm. Ja. Det kan du godt sige«.

»Er jeg så vantro?«, spørger jeg.

»Hvad mener du, bror?«.

»Jeg er glad for at leve i Danmark. Jeg tror ikke, jeg har ikke lyst til at leve i kalifatet ...«.

»Forhåbentlig bliver du en dag retledt. Så vil du se, hvor smuk en islamisk stat er«.

»Men hvad, hvis jeg ikke vil retledes? Hvad så?«.

Amir ser undrende på mig.

»Hvad mener du«, spørger han.

»Jeg mener, at der jo også er den mulighed, at vi to bare er forskellige og ønsker at leve forskelligt. At den ene ikke behøver at omvende den anden?«.

»Bare tag det helt roligt, min ven. Inshallah (om Gud vil), du skal nok blive retledt«.

Vi går lidt uden at sige noget. Jeg tænker over det paradoksale i, at manden, jeg taler med, på den ene side lovpriser fanatiske bevægelser som Islamisk Stat – og på den anden side virker som en kærlig, glemt ven. Amir spørger til min familie. Fortæller, at han husker min fem-års-fødselsdag, selv om vi ikke kendte hinanden ret godt dengang. At han husker min fars overskæg, og at han har set mit navn i artikler og tænkt på, hvordan jeg havde det.

Sådan fortsætter det lidt med udveksling af gamle minder. Om sure viceværter, mytiske fodboldstjerner, hundelorte i parken og den hjemløse kvinde med skægstubbene, vi begge var så bange for, at vi havde mareridt om natten. Om computerspillene 'Grandt Theft Auto' og 'Diablo' og om dårlige danske splatterfilm.

Fremme ved barndomshjemmet kan vi se, at der er åbent ind til baggården. Amir foreslår, at vi går derind. Så slipper vi også for støjen fra bilerne ude på vejen. Jeg fortæller ham historien om gemmelegen, der netop her endte med at antænde vores venskab.

Så siger Amir noget, der overrasker mig:

»Du er stadig min ven. Er jeg ikke din ven eller hvad?«.

»Jo, klart«, svarer jeg, tydeligvis uden at mene det. Vi kigger på hinanden, et par sekunders akavet tavshed opstår. Indtil jeg bryder den:

»Men hvorfor tror du, vi blev så forskellige, når vi voksede op sammen?«.

»Jeg mødte nogle mennesker, der kunne hjælpe mig. De tog sig af mig, du ved. Du mødte nok nogle andre mennesker«, svarer Amir – og samler selv tråden op:

»Seriøst, du er bare blevet alt for dansk. Du er sammen med danskere hele tiden, du er journalist og alt muligt ...«.

»Hvad er der galt i det?«.

»Det er meget dansker-agtig ...«.

»Jeg har det fint med at være dansker-agtig. Vi er født og opvokset her. Vi er jo danskere«.

Amir smiler. Jeg tror inderst inde godt, at han ved, at vi aldrig bliver rigtige venner igen. Eller bare enige. Men denne eftermiddag er det på en sær måde rart at se sin barndomsven. Og det virker, som om Amir har det på samme måde.

Så meget desto sværere er det at forstå, at Amir vil tilbage og kæmpe. Han siger, han er ved at blive rastløs. At han savner følelsen af lykke. Og denne gang regner han ikke med at vende tilbage til sin lejlighed og sin familie i Danmark.

»Forstår du, det er nu eller aldrig. Vi har chancen for at være gode muslimer. I Syrien har vi et kalifat nu, takket være Dawla (Islamisk Stat, red.). Det er muslimernes pligt at lave hijrah – at udvandre til vores islamiske hjemland. Der er mange tusinde muslimer dernede, og det er blevet et meget smukt land, hvor der er smukt islamisk liv, og folk kan leve stille og rolige liv, som er korrekt i forhold til islam«.

Så når Amir næste måned igen drager mod Syrien, slutter han sig ikke til Jabhat al-Nusra i Aleppo, men til rivalerne fra Islamisk Stat i bevægelsens højborg, Raqqa. Her vil Amir ofre alt – sit liv, om nødvendigt – for en organisation, der af Vesten er stemplet som en terrorbevægelse og har rystet verden med erklæringen af et islamisk kalifat og ikke mindst de berygtede videoer, hvor to amerikanske freelance-journalister får halsen skåret over.

I Amirs verden er videoerne ikke brutale, men »smukke«. Og så er de et billede på, hvorfor han snart forlader Danmark for bestandig:

»Du kan ikke skelne mellem en kujonstat og dens kujonborgere. Så vil du aldrig kunne føre krig, og så vil kalifatet aldrig blive udbredt til resten af verden. De der to journalister var fjender af islam. Og de var betalt af Vesten«.

Det er chokerende at høre min barndomsven hylde de bestialske halshugninger. Absurd.

Særligt fordi jeg for få måneder siden selv rejste ind i Syrien som journalist og i alleryderste konsekvens kunne have endt mine dage i en orange fangedragt som James Foley og Steven Sotloff.

Jeg kan ikke lade være at afbryde:

»Amir, mener du virkelig, at du er parat til at dø for et islamisk kalifat?«.

»Selvfølgelig, bror. Hvorfor skulle jeg være bange for døden?«.

»Hvad nu, hvis alt det, du tror vil ske efter døden, ikke viser sig at passe?«.

»Jeg har min tro, og den er meget stærk«, siger Amir og slår to gange sin håndflade mod hjertet.

»Nogle vil sige, at Islamisk Stat er en barbarisk terrororganisation?«.

»Hvis nogen vil kalde mig terrorist, så bare gør det. Jeg er ligeglad med, hvad kuffar siger. Jeg er stolt af at være muslim«.

»Og hvad med din familie? Hvordan tror du, de vil have det, hvis du dør?«.

»Kun Gud er herre over, om vi mennesker skal leve. Det kan vi ikke lave om på alligevel«.

Venskabet

Vi ringer sammen en af de følgende dage. Jeg har et par ting, jeg vil følge op på. Amir har ikke tid, han er ved at komme for sent til aftenbønnen.

Min ven?

Hvis jeg var Amirs ven, ville jeg være gået med til aftenbønnen. På vejen ville vi have udvekslet links til YouTube-foredrag med islamiske lærde på vores mobiltelefoner. Vi ville have svoret over for hinanden, at det er et spørgsmål om kort tid, før det islamiske kalifat spreder sig til Europa og USA.

Vi ville kalde amerikanerne for »slanger«, slå blikket ned, hvis vi så en kvinde gå alene på gaden og tale sjofelt om hende, når vi ud på aftenen spiste kebab og humus og drak mangojuice på Amirs yndlingsrestaurant på Nørrebrogade.

Vi ville være ligeglade med vores fødselsdage og se frem til fasten, jeg ville kvitte jobbet som journalist, og sammen ville vi åbne et autoværksted og tjene så mange penge, at vi kunne betale zakat – velgørenhedsbidrag – til de fattige muslimer i Danmark og i udlandet.

Vi ville sammen hylde piloterne i de kaprede fly, der tordnede ind i tvillingetårnene i New York, kalde terrorangrebene i Madrid og London for »Skaberens værk« og få tårer i øjnene, når vi hørte Islamisk Stats selverklærede kalif, Abu Bakr al-Baghdadi, kalde muslimerne verden over til kamp for en

Bliv en del af fællesskabet på Politiken

Det koster kun 1 kr., og de hurtigste er i gang på under 34 sekunder.

Prøv nu

Er du under 30 år og udeboende? [Få halv pris her](#)

[Allerede abonnent? Log ind her](#)

Play
Video

LÆS MERE

BREAKING: Danske Banks topchef stopper - mistænkt for lovovertrædelser